
[2002-8-RE](#)

CAUSA 2002-8-RE

Número de registre: 268-2002. Recurs d'empara

AUTE DEL DIA 29 DE NOVEMBRE DEL 2002

BOPA núm. 93, del 4 de desembre del 2002

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 9 d'octubre del 2002 per la representació processal de la Sra. Maria Bringué Pifarré, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència i l'aute del 12 de juliol i del 19 de setembre del 2002, respectivament, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que vulgui dictar sentència "acordant l'empara i declarant la vulneració del dret a la jurisdicció, del dret a obtenir una decisió fonamentada en dret i del dret a un procés degut recollits en l'article 10 de la Constitució, declarant en conseqüència la nul·litat de l'Aute i de la Sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia i reposant el procediment al moment previ de pronunciament de sentència";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal, del 25 d'octubre del 2002;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Herrero de Miñón;

Antecedents

Primer

El 20 de juny del 2001, la Sra. Maria Bringué Pifarré va formular una demanda jurisdiccional contra la decisió de la Comissió Contenciosa de la CASS perquè no li va atorgar una pensió de vellesa de 5.000 punts, en aplicació de l'article 41.1 del Reglament tècnic de la CASS, ja que va cotitzar la major part de la seva activitat laboral com a "no assalariada". En la seva demanda sol·licitava la revocació de la decisió esmentada, i també la interposició per part del Tribunal d'una qüestió

incidental en relació amb la constitucionalitat de l'article 41.1, esmentat per considerar que vulnera l'article 6 de la Constitució.

Segon

El 7 de gener del 2002, el Tribunal Unipersonal, Secció Administrativa, de la Batllia, va considerar que "el criteri a seguir a l'hora de considerar assalariat o assegurat voluntari a qui demana una pensió de vellesa, és el règim de cotització majoritari durant la vida laboral de la persona, entès en termes de temps de cotització; i en conseqüència la demandant no pot pretendre veure's inclosa en el règim de l'article 41.1".

Pel que fa a la demanda d'interposició d'una qüestió incidental en relació amb l'article esmentat, considera que no s'aprecia inconstitucionalitat "ja que el principi d'igualtat requereix la presència de situacions similars –ço que no és el cas, en principi, entre autònoms i assalariats- i es trenca quan la llei afavoreix alguns en detriment d'altres sense causa racional justificable i tampoc afecta el cas que ens ocupa puix en un Estat que s'autoproclama social (article 1.1 de la Constitució) no apareix inequitable que un determinat sector de la societat, fàcilment identificable i que en el seu moment no disposa d'un sistema de seguretat pública, sigui transitòriament ajudat per tal de reduir les desigualtats socials".

Per tant, la Secció Administrativa de la Batllia va desestimar la demanda de la Sra. Maria Bringué Pifarré i va declarar la resolució de la CASS ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Tercer

La recurrent va interposar recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, el 12 de juliol del 2002, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava el recurs, ja que "no concorren en aquest cas elements de judici que puguin portar a la conclusió de què l'article 41 del Reglament Tècnic de la CASS vulnera el principi d'igualtat que consagra l'article 6 de la Constitució, de manera que s'ha de desestimar el present recurs d'apel·lació i confirmar íntegrament la sentència impugnada".

Quart

L'1 d'agost del 2002, la recurrent va formular un incident de nul·litat d'actuacions davant la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia per considerar que se li havia vulnerat el dret a la jurisdicció.

Cinquè

El 19 de setembre del 2002, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va considerar que "la part que planteja l'incident torna a reproduir les al·legacions que ja va exposar en el seu recurs d'apel·lació, la qual cosa resulta incompatible amb l'objecte d'aquest incident de nul·litat d'actuacions, que es limita a l'examen de les possibles vulneracions de l'article 10 de la Constitució, el qual no es pot considerar infringit en aquest cas, ja que les parts han pogut articular les seves pretensions en condicions d'igualtat, mentre que la sentència que va posar terme al procés dona resposta a les qüestions debatudes".

Sisè

El 9 d'octubre del 2002, la representació processal de la Sra. Maria Bringué Pifarré va presentar recurs d'empara contra la sentència i l'aute del 12 de juliol i del 19 de setembre del 2002, respectivament, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, del dret a obtenir una decisió fonamentada en dret i del dret a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit de recurs d'empara, la representació processal de la recurrent manifesta que com que el Tribunal Superior de Justícia no s'ha pronunciat sobre el principi d'equivalència, contingut en les normes legals de la CASS i que constitueix el seu principal argument de defensa "s'ha vulnerat el principi de congruència per omissió i s'ha produït indefensió. La decisió presa pel Tribunal Superior no ha estat fonamentada en dret, atès que no ha resolt el conflicte plantejat conforme a les normes jurídiques que havien de ser aplicades".

La recurrent afegeix que "el Tribunal a quo no motiva suficientment quina incidència sobre l'article 41 del Reglament Tècnic de la CASS té el principi d'igualtat, si es té en consideració que ha omittit en el seu raonament de pronunciar-se sobre el principi d'equivalència esmentat" i "tampoc entra a valorar i encara menys a definir (...) quin era el bé protegit per l'article 41 del Reglament Tècnic de la CASS (...) si aquest continua essent vigent, i si concretament, el contingut de l'apartat 3 de l'article 41 protegeix algun interès legítim, per tal de poder recolzar de forma raonada l'aplicació que fa el Tribunal del principi del "favor debitoris" respecte dels assegurats assalariats i quina repercussió d'aquest nou bé protegit respecte del principi d'equivalència reconegut en els Reglaments de la CASS".

Així mateix, la recurrent considera que "el criteri configurat per la jurisprudència per definir els treballadors assalariats i autònoms envers aquelles persones que, com és el cas d'aquesta part, han cotitzat en ambdós règims no és possible deduir-lo del text de la Llei i, per tant, no es troba fonamentat en dret".

Per acabar, la recurrent demana que es dicti sentència "acordant l'empara i declarant la vulneració del dret a la jurisdicció, del dret a obtenir una decisió fonamentada en dret i del dret a un procés degut recollits en l'article 10 de la Constitució, declarant en conseqüència la nul·litat de l'Aute i de la Sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia i reposant el procediment al moment previ de pronunciament de sentència".

Setè

El 25 d'octubre del 2002, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que "s'ha de concloure que tant en primera instància el Tribunal Unipersonal del Batlle com en grau d'apel·lació i posterior incident de nul·litat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia han donat a bastament satisfacció al dret a la jurisdicció reconegut a la Sra. Maria Bringué Pifarré, tota vegada que la mateixa ha pogut al·legar i provar en favor de les seves pretensions, les quals han estat desestimades en ambdues instàncies jurisdiccionals amb una fonamentació en dret coherent i no arbitrària, circumstància per la qual han de decaure les pretensions de la recurrent".

Per consegüent, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit per manca manifesta de contingut constitucional del recurs d'empara presentat per la Sra. Maria Bringué Pifarré.

Fonaments jurídics

Primer

La pretensió argumentada davant aquest Tribunal, tot i que radica en l'article 6 de la Constitució per considerar que la decisió de la Comissió Contenciosa de la CASS i l'article 41.1 del seu Reglament tècnic, tal com s'està interpretant, vulnera el principi d'igualtat establert en aquest article 6, es formula a l'empara de l'article 10 de la Constitució ja que s'al·lega la vulneració del dret a la jurisdicció. Per consegüent, la decisió d'aquest Tribunal ha de versar sobre l'objecte processal així constituït; i ha d'estimar si existeix o no la vulneració del dret a la jurisdicció i no ha de pronunciar-se sobre el principi d'igualtat consagrat a l'article 6.

D'altra banda, d'acord amb la doctrina reiterada per aquest Tribunal, el principi d'igualtat, per si mateix, no és susceptible d'empara constitucional.

Segon

Després de centrar aquesta qüestió, hem de dir que de les al·legacions de la recurrent no se'n deriva cap contingut constitucional susceptible de protecció mitjançant l'empara. Efectivament, s'al·lega tant la manca de congruència com la manca de fonamentació en les decisions del Tribunal Superior de Justícia. Però aquest darrer punt és totalment inexacte com es dedueix de la lectura de la sentència i de l'aute objectes del recurs; i pel que fa al primer punt suposaria estimar que la consideració del Tribunal Superior de Justícia del principi d'igualtat, sense cap mena de dubte suficient, dependria del fet de tenir en compte un dels arguments esgrimits per la part, aleshores i ara de nou, recurrent, arguments que han estat ponderats de manera suficient per la jurisdicció ordinària en les decisions objecte de recurs.

Tercer

Una vegada més, es sol·licita l'empara en virtut d'una estimació errònia del dret a la jurisdicció, tal com el formula l'article 10 de la Constitució i que, lògicament, ha d'interpretar-se d'acord amb la doctrina processal més solvent. El dret a la jurisdicció suposa el dret a obtenir, en un procés degut, la satisfacció d'una pretensió processal. Però, la satisfacció, en sentit tècnic, d'una pretensió processal no suposa res més que una decisió congruent i fonamentada i no una decisió que doni la raó a les al·legacions de la part. És a dir que el dret a la jurisdicció no equival a un dret a obtenir la raó i l'oblit d'aquest principi tan fonamental condueix a recórrer en empara davant el Tribunal Constitucional, com si es tractés d'una tercera instància ordinària, deformant les categories constitucionals i processals amb l'únic resultat d'allargar el procés innecessàriament.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2002-8-RE, interposat per la representació processal de la Sra. Maria Bringué Pifarré contra la sentència i l'aute del 12 de juliol i del 19 de setembre del 2002, respectivament, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar el present aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al

president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 29 de novembre del 2002.

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

President

Vicepresident

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

Magistrat